

William Shakespeare

Sonety, 17

Uvěří někdo v budoucnu mým slovům,
Když ve verších tě k nebi vynáším?
Což nepodobá se má báseň hrobu,
v němž pohřbívá tvou krásu pouhý rým?
I kdybych mohl slovům dát tvůj jas
A o tvé kráse krásně uměl past,
řekli by jenom: "Ale prosím vás!
Ten básník umí leda krásně lhát!"
Až na papíru, zažloutlém už věkem,
můj verš se bude blekotavě třást,
můj obdiv k tobě nesetká se s vděkem,
budou jej mít jen za stařecký žvást.

Kdybys však dítě měl, pak – jaký div –
v něm a v mé básni – dvakrát! – byl bys živ.

William Shakespeare, *The Sonnets/Sonety*, přel. a komentoval Martin Hilský,
Praha, Torst, 1997, s. 119.